

PİA

UMY Y. G.

ÜVEY KIRMIZI

DESTEK YAYINLARI: 664

EDEBİYAT: 267

PIA / ÜVEY KIRMIZI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Nisan 2016 (2.000 Adet)

3.Baskı: Aralık 2017

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-098-9

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel.: (0) 212 252 22 42

Fax: (0) 212 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 29652

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2

Zeytinburnu / İstanbul

PİA

UMY Y. G.

ÜVEY KIRMIZI

*Belki de biz Rabb'imın "Ol!"
demediklerindendik...*

*“Ŗükret. DüŖün ki kelebek ömründe
kaplumbaęa da olmak vardı...”*

– Pia

Kırmızıya aç bir kadınum ben.

Yıllarca ne ruj ne oje...

Neden mi?

Orospu rengiymiş! Öyle derdi eski eşim...

Uzun süre içine tıklı kaldığım kafesin parmaklıkları kırılınca anladım, asıl masumiyetin kan tonunda gizlendiğini...

Aman Tanrım!

Ben daha uyku sersemliğini üstümden atamamışken küfürler havada uçuşuyordu.” Senin ben...” diye başlayan cümleler senfonisinde kalkan el, “Kim ulan o?” diye inerken, noktalanmadan yerini başka bir iğrençliğe bırakıyordu. Bir yandan gayriihtiyari kendimi savunmaya çalışırken, diğer yandan karnıma yediğim tekmenin kıvranırlarıyla boğuşmam da cabası.

Nedir, ne değildir bilmeden savunmaya çalışıyordum kendimi, mahmurluk evresini atlatarak. Yatağım ringimdi ve ben nakavt olmayı ipe çekerek bekliyordum akıbetimi. Kadın akli işte...

Halbuki şu an olsa kısasa kısas diyerek elime geçen en ağır şeyi fırlatırdım kafasına sanırım. Ama yok, o anki salaklığımdan mı, yaşımın küçüklüğünden kaynaklanan cehaletten mi bilmiyorum ama ne yapmıştım acaba UYKUMDA diye düşünüyordum çaresizce.

Daha da vahim olan ne biliyor musunuz, karnımda taşıdığım kızımın sağlığını bile düşünmüyordum bu saçma soruyla boğuşurken. Nasıl bir kabullenişse şimdilerde canımı yoluna serdiğim evladımı yok sayabiliştim pervasızca. Korku cehennemi aşkın ardına sığınmıştı ve ben giyotini bilenmiş bir sehpanın can havli çırpınışlarındaydım...

O sersemliği üstümden atınca öğrendim devasa hatamı. Şok geçirmek bile gelmemişti elimden. Ne kadar büyük bir bok yemiştim! Rüyamda (!) daha önce hiç tanışmadığım birinin adını sayıklamıştım.

Ya Rabbim, asın beni!

Hamileyim ben, tıbben kanıtlanmış, düzensiz hormonlarım ayyuka çıkmış, sayende bütün metabolizmam dengesini yitirmiş diyemedim tabii. Çünkü suçluydum içten içe.

Evet evet, suçluydum.

Ben izin vermiştim buna, ben sebep olmuşum birinin kum torbası olmama. OH OLSUN BANA!

O ne mi yaptı?

Rahatladı... Stresini benim üzerime yığıp öfkesini deşarj ettikten sonra çekildi içinde büyüttüğü inine. Hiç şaşırmadığım rahatlığıyla kıcını devirip yatarken, ben korkularıma sarılıp pişmanlıklarımınla sevişme evresine geçmiştim gecenin. O asır diyebileceğim dakikalar süren kısa an, bana bir hayat boyu sürecek travmaydı artık. Karnımdaki çocuğun sağlığını düşünmeden bencilce kapıldığı saçma sorular ise bir ömür pişmanlığını duyacağım utancım olarak kaldı...

Ellerim karnımda, kulaklarım ise belli belirsiz hissetmeye çalıştığım kalp atışlarındaydı. Ya bebeğime bir şey olduysa, ya tüm umutlarımı bağladığım, kokusunu duymak için gün saydığım, beni kutsal annelik mertebesine taşıyacak canıma zarar geldiyse diye kıvranarak, sabaha bağladım o korku filmlerinde gişe hasılatı kırabilecek geceyi...

Yorgunluktan mı, canımın acısından mı, korkudan mı bilmeyerek uyumuşum bir müddet sonra kendimle savaşımın yorgunluğunun verdiği rahavetle...

Kâbuslarla kaç saati devirmiştim, kaç kez kan ter içinde sızlayan yerlerimi sıvazlayarak uykuya mola vermiştim bilmiyorum. Sonraki lanet günlerimin arifesiymiş o gece. Öğrendim tecrübe ile...

Yeni gün yeni umut getirecek miydi bilmiyordum, sabah aydınlanır mıydı, güneş yeniden parlar mıydı bilmiyordum ama bana erken doğum sonucu hayatımın ödülünü altın tepside verdi o lanet gece!

(Bu arada küçük bir gereksiz not: Hâlâ o sayıkladığım isimde bir tanıdığım yok.)

Kadınım ben.

Annelikle kutsandı cinsiyetim...

Bir çocuğu dünyaya getirmek için vücudumdaki tüm kemikleri esnetip meydan okudum anatomiye.

İçimde büyüttüm bir canı...

Nefesini, tekmesini, kalbini dinledim Tanrı'nın sabret dediği 9 ay 10 günlük bir sürede.

HATIRLA!

Senin bir anlık zevk için girmeye çalıştığın delikten ben bir hayat bıraktım evrene.

Hani mucize nedir diye soruyor ya bazı beyinsizler.

İşte o zaman çirpiniyor ruhum "EN SÜPER KAHRAMAN BENİM ULAN!" diye.

Eveli

Sürekli yüzüme bakıyor. Acaba makyajım mı akmış diye ellerimi yüzümde gezdirirken, yine de ödün vermiyordum kendimden emin duruşumdan. En sonunda bitirim bir tavırla elimi sallayarak “Yüzümde tuhaf bir şey mi var?” diye sorduğumda aldığım “Yooo, çok güzelsin” cevabı daha bir dikleştiriyordu Kafdağı’ndaki burnumu.

Gülümsedim, gülümsedi...

Cemrelerin aşka düştüğü an tam da o andı belki de, bilmiyorum...

İşte buydu dünümün aşka dair ateşi, günümün gücünün fitili. Geleceğimin hırsına, dik duruşlarımın altyapısına mimar olan; öncelerde aşkı, şimdilerde ise nefretim dediğim adamla tanışmam...

Belki de ilgimi çeken o cümlenin ardından hiçbir şey olmamış gibi sohbeta devam etmesiydi. Sıradan iltifat deyip sağa sola savursam da gülücüklerimi, beynimde yankılanıyordu işte. Bir süre sonra rutin eğlenceme dönerek almıştım intikamını o yok sayışların. Sen de kimsin der gibi boş bakışlarla göz göze her gelişimizde o da anlamıştı bunu sanırım.

*“Gözlerinin içine bakmadan seviştiğin herkes bir skor bedeninde.
Ritüele uy, ruhun aşka gelsin!”*

Aynı günün akşamı

Gittiğimiz bir ucube rock barda karşılaştık yine. Ben kuzenim ve arkadaşlarımla yapmacık mutluluk kahkahalarının ardına gizlenirken, onun da karşı masada kendinden yaşça çok büyük bir kadının elini tutuşunu izliyor, bakışlarıyla taciz ediyordum. Fark ederek hafif sinirli bir şekilde selamlaşmak için masamıza yanaştığında “Anne sevgisi görmedin galiba sen!” diyerek patavatsızlık ve terbiyesizliğin dibine vurmuştum gayriihtiyarı olarak. O hiçbir şey demeyip küçük bir tebessümle cezalandırdı beni. Ve yine sırtını dönerek gitti oturduğu masaya, benim alttan alta “annen yanında” dediğim kadının yanına... Bu kez durum farklıydı. Çünkü kadın elini her uzatışında bizimki sıkılarak çekiliyor ve direkt bakıp bakmadığımızı gözlüyordu. Ben de amacına ulaşmış diktatör bir komutan edasıyla izliyordum zaferimi. Oysa en büyük yenilgimdi belki o geceki ukalalığım...

“Ah ruhumun cinnet saati adam!

Bekâretini aldığım ne kadar ah varsa, hepsinin günahı sana...”

Ara dönem gibi ilişkilerin yaşandığı bir neslin aşk mağduruyum ben aslında...

Beyoğlu gençliği diye tabir edilen bir kuşak ve o karanlık sokakların her birine bir aşk, bir kayıp, bir ölüm bırakmış insanlar... “Yürürken dikkatli olalım, üstüne bastığımız anılarımız acımasın” tabirinde şimdilerde bu nostaljim...

Gel zaman git zaman birkaç ortak ortam ve aşına dostluklarla “kanka” olduk bizimkiyle. Bizimki ne demek dersenez moda sanırım. Hiç de sevmem oysa bu kelimeyi.

Berberce girilen ortamlar, paylaşılan anlar, gezmeler, kaçamaklar, hatta evden kaçışlarla tam bir asi gençlik tribi. Mutlu olduğumuzu sanıyoruz ya rahatsız da etmiyor bu kopukluklar bizi.

Yıllar öncesinden kaç kişi düştü hayatımızın şimdi ki evresine acaba?

Kimleri geride bıraktık, kimlerin üzerine ölmeden toprak attık?

Oysa durup düşündüğümüzde ne çok vazgeçilmez dediğimizden vazgeçtik, ne çok vazgeçemem diyen tarafından vazgeçildik...

Hayat işte...

Pasaportumuza işlemiyor yaşam yolculuğumuzdaki serüvenlere dahil olan herkesi. Güzellikleri hatırlarken, kötülüklerle yanıyor canımız zamanaşımına uğramış “sağlık olsun”larla...

Ah anılar ah...

Nasıl da hizmet ediyorlar bize yaşlarımızın olgunlaşma evrelerinde... Yine de güzel... Kötü dediğimiz ne varsa bir çivi zamane duruşlarımıza... Olmuş işte, olmalıymış... Bizi şu anki benliklerimize taşımalıymış...

Ruhumuzu lime lime edip güçsüzlüğümüzle dalga geçerek, bugünkü duruşumuzu kamçılayan geçmiş zaman öğretileriyle yarılanmalıymış hayatlarımız.

“İyi ki”lerimiz olmalıymış geçmiş “keşke”leri ezip geçen...

Artık anlıyoruz, “Dimdik doğmadık hiçbirimiz...”

İki büklüm değil miydik zaten ana rahminde her birimiz?”

Sonra bir gün

Sürekli takıldığımız, kendi yaş grubumuzun gözde mekânlarından birinde ben yine sağa sola göz gezdiriyorum, o bana. Önümde oturan o zamanın afili rockerlarından biri olan elemana takılmış gözüm, küçük cilveli bakışlarla süzürüz birbirimizi. O anda beni dürtüp “Neye bakıyorsun?” dediğinde verdiğim en aptal cevaptı sanırım: “Boynuna.” Bir insan bir insanın boynuna niye bakar ki? Marjinal olacağız ya ortamda... Daha beteri ondan geldi, boynunu kapatan mavi beyaz, balıkçı yaka kalın kazağı sıyırıp “Al benim boynuma bak!” dediği akıllara zarardı. Ve benim saçma bir şekilde aklımı şeytana teslim etme sebebim. Aralık’ın 25’i uzun yıllar kullandığım şifre, şimdilerde ise kara gün listemde olan o tarih...

O diyalogdan sonrası hep flu. Ne yanımda, ne karşımda, ne de çevremde insan kalmıştı. Sadece biz...

Bir anda soyutlanmıştık o kalabalıktan. Öncesinde içimizde olan duygular neydi, nasıl buraya taşındı, baştan beri içimize gizlediklerimiz de şaha kalkmıştı, net değildi. Bildiğim tek şey çanlar bizim için çalıyordu. Aşktı sanırım bu, ya da aşk adı altında kararı sonradan belirlenip ipimi çekecek o ceza...

Umursamazlıkla bırakıyorduk kendimizi birbirimize. Günler ve haftalarca süren maskelenmiş bir dostluğun perdesi yırtılmıştı. Sahne bizimdi artık. Seyircisiz sergiliyorduk performansımızı birbirimizin gözlerine kenetlenerek...

Tutulmuştuk... Ben onun sert duruşlu sessizliğine, o benim dünyasını aydınlattığını söylediği gülümseyişime...

Alkol, gençlik aşkı derken eve atmıştım kendimi aklımda onunla. İlginçti adlandırmak, gereksizdi. Gittiği yere kadar gitsindi.

Yarıdan bana ne, bugün mutlu olayımcıydım çünkü, küçük dağları ben yarattım çağlarımda...

Çok düşünmedim, irdelemedim. Koynuna sokulduğum yatağın içinde uyumadan direkt sızdım alkolün de yardımcı oyunculuğuyla...

Bizler, "Nefesimi kesene kadar sarıl..." diyebilecek kadar meyilliydik intiharlara.

Birkaç gün böyle geçerken yılbaşı planları yapılıyordu. O da çeşitli alternatifler sunuyordu. Bense yine içimdeki salak